

hvad der har været mindre heldigt og mindre fuldstændigt i en Underdomstols Behandling af en Sag, det bør i det Mindste Høiesterets Syn i den Henseende lige saa let og heldigt kan føre til en Afhjælpning af de opdagede Mangler, som naar det er Overretten, der finder, at der er Noget at rette og supplere, det ligger i den forstjellige Procesmaade for Overretten og for Høiesteret. For Overretten behandles Justitsager, som det er tilstrækkelig bekendt, skriftlig, og naar en Sag er bleven behandlet — her handles kun om offentlige Politisager og Justitsager — af den bestittede Aktor og Defensor, og er optagen til Doms, saa cirkulerer Sagens Dokumenter blandt Rettens Medlemmer, og forsaavidt det da befindes af de Dommere, der skulle votere her i Sagen, at der er Mangler til Stede, søges disse Mangler afhjulpne derved, at der affiges en Kjendelse, hvorved det paalægges vedkommende Underdommer at afhjælpe Manglerne, og saaledes Sagen direkte tilbage til vedkommende Underdommer, som selvfølgelig maa rette sig efter Kjendelsen og afhjælpe de Mangler, som Kjendelsen afhandler. For Høiesteret procederes Sagerne mundtlig, og naar Høiesteret finder, at der i en eller anden Henseende er en Mangel til Stede ved den Maade, hvorpaa Sagen er bleven forelagt Høiesteret, fører det til, at Høiesteret maa sælde en Dom, skjøndt den kunde ønske paa et eller andet Punkt at have yderligere eller bedre Dplysninger, eller ogsaa maa hele Sagen vises bort fra Høiesteret, men der maa ogsaa da affiges en Dom, hvilket er meget forstjelligt fra en saadan Mellemkjendelse som den, Overretten kan afgive. Ganste vist kan der hødes, og hødes der i mange Tilfælde, paa de Ufuldkommenheder, der kunne være til Stede i en Underdomstols Behandling af Sagen, derigjennem at Advokaterne for Høiesteret begjære yderligere Dplysninger tilveiebragte ved Henvendelse desangaaende til vedkommende Underdommer, og det er ganste sikkert, at Høiesteret jo i den Henseende i Reglen vil kunne være meget tilfredsstillt ved Advokaternes Virksomhed. Men negtes kan det jo dog ikke, at der kan være nogen forstjellig Maade at se Tingene paa, naar man stiller sig paa Domstolens Standpunkt, og naar man stiller sig paa Advokaternes

Standpunkt, og der er jo fremdeles det at bemærke, at man ikke uden Videre kan anse Underdommerne forpligtede til at efterkomme de Duffer, der udtales fra Advokaternes Side. Advokaterne kunne i denne Henseende kun stille Begjæringer, men ikke Fordringer til vedkommende Forhørsdommer eller Underdommer.

Seg tror imidlertid ikke at tage feil, naar jeg antager, at det, som væsentlig bevirker, at man paa Bornholm er mindre gunstig stemt for den Forandring, der er foreslaaet, er Frygten for, at det skulde føre til større Beføstninger for Bornholm. Der er jo ogsaa i Motiverne indflydt den Passus, at saavidt skjønes, ville Delinkventomkostningerne ikke blive synderlig forøgede ved Forandringerne. Seg tror, at der har man udtrykt sig overmaade forstigtig, for det er vist et stort Spørgsmaal, om Delinkventomkostningerne overhovedet ville blive forøgede, om de ikke snarere ville blive formindskede ved den Forandring, hvorom her er Spørgsmaal. Ganste vist, hvis man gik ud fra, at alle Justitsager, ogsaa efter den foreslaaede Forandring, vilde gaa til Høiesterets Paakjendelse, saaledes at Sagerne vilde komme til at gaa gennem tre Instantser, i Stedet for nu igjennem to Instantser, da vilde Omkostningerne blive forøgede, dels gennem de forøgede Salærer til de Sagførere, der have med Sagerne at bestille, dels gennem Forlængelse af Arresten, forsaavidt der finder Arrest Sted i Sagen, og paa anden Maade. Men det er jo ingenlunde til at antage, at alle Sager fremdeles ville gaa til Høiesteret. Man maa jo dog antage, at de fleste Sager saa ikke ville komme længere end til Overretten; det er jo nu Tilfældet i de fleste Sager udenfor Bornholm. Jeg er ikke i Stand til nu at nævne Tallene paa de Justitsager, der appelleres til Overretterne, og saa igjen paa de Justitsager, der appelleres fra Overretterne til Høiesteret. Jeg kan kun sige saa meget, at Antallet af Justitsager for Høiesteret aarlig udgjør mellem 200 og 250 — det er sjældent det gaar meget over 250 og det er sjældent, at det gaar under 200 — men jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at Antallet af Justitsager, der påkendes ved Overretterne, ved Kriminal- og Politiretten i København,